

เมล็ดสลอด

เป็นทั้งยาถ่ายและยาพิษ

ร้อยไม้พันยา

ไวยยัง ชุจนาวุ
สันนิหะ พงษ์กาลาต
นาวิกกษัยแม่ฟ้าหลวง

“**ลอด**” ชื่อนี้สำหรับคนไทยที่อาจยังไม่คุ้นครึ่งร้อย และมักถือว่าเป็นพืชที่ใช้เป็นยาถ่ายอย่างแรง และดูเหมือนว่า เมียน้อยที่เอาไว้ใช้แก้สิ้นมากกว่าช่วยคน หากแต่ใช้ขนาดใหญ่ ให้อายุสั้น กลับมีน้อย คนน้ำทึบ และถ้าถูกว่าเดียหัวหรือรู้จักดันลอดต่ำ ก็ยังคงรู้น้อยบ่อยกว่า ยังถูกถูกทางานที่ไปประสาทการณ์ ถ่ายท้องจากลอด ก็คงหายใจได้เลยในปัจจุบัน

อันที่จริงในทางการแพทย์พื้นบ้าน เมล็ดลอด เป็นส่วนประกอบของหลายตัวรับยาที่ใช้ “แก้สรพรโพธิ์ เน่าร้ายทั้งปวง” ก่อนนำมาปรุงเป็นตัวรับยา เมล็ดลอดต้องถูกทำให้หมัดเพิ่มเสียก่อน ด้วยวิธีการต่างๆ ที่อาจเรียกว่าโดยรวมว่า “การประยะ” ซึ่งต้องใช้ความร้อนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการนี้

วิธีการปรุงและข้อบ่งใช้ ของตัวรับยาเน้าสรพรโพธิ์นั้น เป็นภูมิปัญญาที่สืบทอดต่อกันมาถึงปัจจุบัน มีการศึกษาแล้วเรียนรู้ถ่องเป็นระบบ อยู่ในแหล่งสูตรแพทย์แผนไทยประยุกต์ของหลายสถาบัน (รวมทั้งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง)

ลอด เรียกอีกอย่างว่า ลอดตัน เป็นไม้พุ่ม โถเดิมที่สูงไม่เกินหลังคานบ้านชั้นเดียว ในเดิร์วูปใช้ขนาดฝ่ามือเด็ก ปลายใบแหลม ขอบใบหยักแบบพันเฉือย ดอกเป็นตุ่มขนาดเล็กเท่าหัวไข่ติด อยู่ร่วมกันเป็นช่อที่ปลายกิ่ง ผลค่อนข้างกลมขนาดปลายหัวแม่มือ ภายในแบนเป็นสามส่วน แต่ละส่วนมีร่องคอกลมริ้วนิดเด็กกว่า เมล็ดถูกตัดที่กิ่งแห้งเอาเปลือกแข็งออกแล้วนำไปปีบอัด ได้น้ำมันลอด ซึ่งมีฤทธิ์เป็นยาถ่ายอย่างแรง

ลอดขยายพันธุ์ได้ง่ายโดยการเพาะเมล็ด ตอน หรือปักชำ ต้นลอดที่เกิดจากการเพาะเมล็ดสามารถมีอกออกผลได้ภายใน 1 ปี ลำบากรุกรากดีๆ แล้ว ลอดตัน หนึ่งๆ สามารถอยู่ได้ไม่น้อยกว่า 4-5 ปี

ทุกวันนี้หาดูต้นลอดได้ยาก ที่พบเห็นตามหุบเขา หรือบนป่า คือไม้ที่ชื่อ ลอดเดา ชาวเหนือเรียกมะหลอด หรือ บานหลอด เป็นไม้รอดเดือย ซึ่งมีความหมายว่า ต้นไม้เนื้อเอ็นให้เกาเก็งเลือยได้ไม่มีอะไรให้เกี่ยวพัน ก็อยู่ด้วยตันเองได้

ต้นจะแบนเด่นลงลอดเดาคือ ต้นห้องใบมีเส้นขาวอ่อนๆ ลูกลอดเดาเกอกลมริ้วเท่าลูกมะปราง ผื่อสุก มีเส้นแกมชมพู มีจุดประทั้งลูก โดยหัวไปมีรูเบรี่ว่า ลูกลอดเดาที่มีรสหวานจิงจင် น้าน หาได้ยากนัก

ลอดเดาแม้ไม่มีฤทธิ์เป็นยา แต่ผลนั้นกินแล้วได้คนเจ็บนำมายาลูกตามบ้านเรือน ส่วนลอดตันเน้นกิน